

ТЕРЕБОВЕЛЬЩИНА.

Коли польська шляхта теребовельщини довідала ся, що Хмельницький бе польські війська і що Галичині також грозить укр. революція, позвозили своє добро до теребовельського замку. Також католицьке духовенство звезло до сего замку свої і церковні багатства. По пилявецькій битві шляхта лишила сей дрантивий замок і утікла дальше на захід, однак вже не встигла забрати з собою всего, в замку зложеного добра. Міщани поводили ся довший час спокійно, хоч в околиці селянство бунтувало ся еще від проловини вересня. В замку зібралась до оборони повітова шляхта. По битві під Пилявцями, коли шляхта покинула небезпечний захист, а Хмельницький рушив саме всю сторону, виступило міщанство цілком отверто. Дня 5. н. ст. жовтня зібрались всі і постановили перейти на сторону козаків. Поділились на сотні і вибрали проводирів поодиноких відділів. Сотниками були: Федір Бориславський, Іван Рудий, Яцко Великий, Кіріян Швець. З того видно, що було мабуть лише чотири сотні, а в них не більше як по 500 чоловіка. Над собою мали ще одного найвисшого зверхника, немов отамана. В одній скарзі бачимо поміж обвинуваченими тодішного голову міста Івана Крипського, иншим разом Івана Рудого, Помежи міщанами теребовельських бунтівників подибуємо священників: Кирило намісник від церкви Пречистої, Теодор від святої Пятниці та Олекса від св. Миколи.